

Keď sme sa už pozreli na biblického kazateľa (Solas číslo 24, jeseň 2014, str. 12), pozrieme na biblické kázanie ako také. Povieme si osem vecí o biblickom kázaní.

Na prvom mieste sa musíme opýtať: Čo je kázanie? Určite to nie je obyčajné prednášanie. Nie je to len rozprávanie a informácia o nejakej konkrétnej téme. Je to ohlasovanie, oznamovanie a proklamácia Božej správy ľuďom – mužom a ženám. Túto zodpovednosť ohlasovať, deklarovať Boha, má povolaný Boží muž – má ľuďom ukazovať na Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta (Ján 1:29).

Po druhé. V biblickom kázaní celé Písma sú dobrou správou. Dokonca aj vtedy, keď sa to na prvé počutie zdá ako zlá správa. V konečnom dôsledku zlá správa je pohltená v dobrej. Je mnoho vecí v Písmach, ktoré sa na prvé pozretie zdajú ako zlá správa. Napr. ako zlá správa sa zdá to, keď Pána Ježiša Krista zajmú a pribijú na kríž.

V Božej suverenite ale to, čo sa zdalo byť zlou správou, sa stalo najlepšou a najväčšou správou, akú kedy tento svet počul. Boh nariadil, aby Kristus zomrel a Písma hovoria, prečo zomrel. Zomrel preto, aby zachránil svoj ľud z ich hriechov (Matúš 1:21). Zomrel preto, aby preliat svoj vlastnú, drahú krv, aby hriešnici, ako ty a ja, mohli dôjsť k odpusteniu hriechov.

To všetko sa zdalo ako zlá správa. Ale dobrá správa, ktorú kazateľ má oznámiť, je: „Pohliadni na Ježiša Krista, uver v neho a budeš spasený, lebo on je Spasiteľ a iného niet.“ Tá dobrá správa je, že aj keď človek padol do hriechu a stroskotal jeho život, je pre neho nádej, je pripravené spasenie, odpustenie hriechov, pokoj s Bohom a koniec všetkého toho je prebývanie v Božom kráľovstve.

Po tretie. Kázanie musí byť v bázni a strachu v tom zmysle, že to, čo je odovzdané Božím mužom, Božím služobníkom, je vdýchnuté Božím Duchom. Keď kazateľ prichádza k Písmam, neprichádza k obyčajnej knihe. Prichádza k záznamu, ktorý je Boží záznam, ktorý je vdýchnutý Božím Duchom cez Božích mužov. Preto s Písmami musíme zaobchádzať vážne.

Po štvrté. Biblický kazateľ sa nemá snažiť pritiahnuť pozornosť na seba samého. Pravý biblický Bohom povolaný kazateľ má mať túžbu jedného z tých, ktorí nás predišli. Má mať postoj ako Ján Krstiteľ: „Hľa, tu je Baránok Boží. Nenasledujte mňa, ale jeho. On musí rásť a ja sa musím umenšovať.“ – má ukazovať na veľkého Krista.

Po piate. Nemá byť studeno akademický. Plne chápeme, že kázanie je aj pre myseľ, ale kázanie evanjelia má predovšetkým pohnúť srdcom. Zatiaľ čo myseľ musí byť informovaná, kázanie musí ísť ďalej, za hranice intelektu – musí v moci Ducha rozohriať ľudské srdcia.

Po šieste. Kázanie musí byť doktrínálne. Veľa kresťanov nechce počúvať doktrínálne kázanie. Chcú počuť len jednoduché kázanie typu: „Ježiš ťa miluje.“ Potrebujeme učenie doktrín. Na príklade ukážem, čo týmto chcem povedať:

Lokomotívu nepoložíte na obyčajnú zem, lebo by sa zaborila do zeme, nefungovala by a nebola by k ničomu užitočná – bola by na nič. Potrebujeme pre ňu koľajnice, aby na nich mohla pevne stáť a pohybovať sa po nich. Doktríny pre biblické kázanie sú ako koľajnice pre lokomotívu. Kázanie potrebuje štruktúru doktrín, na ktorých je kázeň vybudovaná.

Podobné prirovnanie biblického kázania je prirovnanie k stavaniu budovy. Budova má základy, skelet (kostru, konštrukciu), ktoré sú nevyhnutné pre dobrú stavbu. Pokiaľ nemáme doktrínálnu štruktúru, z kázania vznikne len teologický chaos.

Po siedme. Umenie biblického kázania je kázať jednoducho, pútavo a s aplikáciou – s ilustráciou do života. Keď hovorím o živote, nemyslím tým na nejakú animáciu (aj keď aj to

môže v kázaní mať svoje miesto), ale myslím na oživenie, ktoré pochádza od Boha samého.

Po ôsme. Kázanie má byť zrozumiteľné všetkým poslucháčom. Obzvlášť pri výkladovom kázaní (ak je to možné) štandard (latka) má byť tak zvolený tak, že je trochu málo (tesne) „nad myslou poslucháčov“, aby ich mysle boli prinútené rozmýšľať. Mysle majú byť držané v napätí, aby sa natiahli a uchopili novú pravdu.

Zvážili sme úlohu a vlastnosti biblického kazateľa a biblického kázania. Keď záverom zhrnieme niektoré stránky tejto biblickej služby, tak na prvom mieste musíme povedať, že musí byť úplne, totálne založená na Biblii. Obsah kázania musí byť v súlade s celými Písmami.

Pri kázaní si musíme byť plne vedomí Písiem, miest, ktoré sú podkladom kázania. Musíme si dať pozor a byť si vedomí toho, že Písma sú jeden celok – sú konzistentné samé v sebe. Krista musíme vidieť v celých Písmach. Starý zákon je plný Krista, preto musíme pamätať na význam a na dôležitosť starozmluvných písiem: „Nový zákon je skrytý v Starom a Starý zákon je zjavený v Novom.“ Musíme si dávať pozor na to, aby sme nevykladali Starý zákon bez použitia Nového

zákona. Pritom celok Písiem je uzavretý. Nesmieme nič pridávať ku kánonu Písiem a ani z neho odoberať. K tomu nemáme žiadny mandát, žiadne právo – to je nám zakázané.

Kázanie musí byť kontextové. Každý verš Písma musí byť kázaný v jeho bezprostrednom kontexte. Dokonca je potrebné vidieť kontext verša ešte širšie, a to v rámci celých Písiem. Nesmieme zabudnúť, že Písma sebe samým neprotirečia. Je dôležité neprekrývať Písma svojimi myšlienkami plnými fantázie.

V biblickom kázaní je nevyhnutné mať rovnováhu a kázanie má mať ďaleký dopad. Musíme si dávať pozor, aby sme nemali koncentráciu len na jednu úzku časť Písiem na úkor iných častí. Kazateľ musí kázať široko ponad Písma. Harfa má mnoho strún a na každej jednej má byť brnknuté. Tak isto je to aj s kázaním.